

РЕШЕНИЕ

№ 24059

гр. София, 15.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 13.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **8596** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 195б от Закона за водите (ЗВ) във връзка с чл. 166 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № 19294 от 31.07.2025 г. и вх. № 20658 от 18.08.2025 г. по описа на Административен съд-София град (АССГ), подадена от „Напоителни системи“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор С. Д. Д., чрез адв. Г. Г. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, ап. 3 срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 43 от 15.07.2025 г. на директора на Б. дирекция „И. район“.

С жалбата се иска съдът да прогласи за нищожен и/или отмени като неправилен и незаконосъобразен оспорения АУПДВ, тъй като вземането е погасено по давност, постановен при съществени нарушения на процесуалните правила и в нарушение на материалния закон. Посочено е, че с АУПДВ е установено вземане за такси за водовземане за период 01.01.2017 г. – 31.12.2017 г. и същото е станало изискуемо през 2018 г. или е следвало да се плати до 15.02.2028 г., като давностният срок за погасяване на публичното вземане е започнал да тече на 01.01.2019 г. Изложени са аргументи, че периодът 2017 г. е бил обект на АУПДВ № 296 от 24.09.2019 г., който е отменен с решение №11290 от 08.11.2021 г. на ВАС по адм. дело № 4113 по описа за 2021 г. В тази връзка оспорващият посочва, че съгласно чл. 172, ал. 2 ДОПК – давността се прекъсва с издаването на АУПДВ или с предприемането на действия по принудително изпълнение и ако АУПДВ бъде отменен, давността не се смята за прекъсната. Инвокирани са съображения, че 5 годишната давност за установяване на настоящето вземане е започнала да тече от 01.01.2019 г. и е

изтекла на 01.01.2024 г., а първото действие по установяване на вземането от страна на Б. дирекция след отмяната на АУПДВ № 296 от 24.09.2019 г. е проведената на 27.05.2025 г. проверка по документи, обективизирана в Констативен протокол № Т-1. В жалбата е посочено, че това действие е извършено по – късно от датата, на която е изтекъл давностният срок – 01.01.2024 г. По отношение твърденията за нищожност на АУПДВ оспорващият се позовава на разпоредбата на чл. 173, ал. 2 АПК, както и на съдебна практика на Върховния административен съд (ВАС), според която само в приложение на чл. 173, ал. 2 АПК, когато оспорен административен акт е отменен и преписката е върната за ново произнасяне, в зависимост от дадените задължителни указания от съда при съобразяване на чл. 142, ал.1 АПК, административният орган би могъл да издаде административен акт в съответствие с действащите нормативни разпоредби, тъй като в този случай спорът не е решен с влязло в сила решение. По този повод се посочва, че обжалвания АУПДВ е издаден в нарушение на чл. 177, ал. 2 АПК. В изложените съображения по същество на спора, жалбоподателят се е позовал на съдебната практика на ВАС. В хода на съдебното производство жалбоподателят е редовно призован, не се явява и не се представлява в последното открито съдебно заседание по делото. С молба от 11.02.2026 г. адв. Г. посочва, че поддържа жалбата и предлага да бъде уважена. Претендира сторените съдебно-деловодни разноси, съгласно представен списък.

Ответникът - директорът на Б. дирекция „И. район“, редовно призован, не се явява и не се представлява. Постъпило е писмено становище от юрк. Г., която оспорва жалбата и предлага да не се уважава. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

„Напоителни системи“ ЕАД е титуляр на разрешително № 1036 от 10.07.2002 г., изменено и продължено с решение № 3 от 03.01.2012 г., издадено от министъра на околната среда и водите (ОСВ), с което му е предоставено правото на водовземане от яз. „Д.“, изграден на дерета в землището на [населено място]. Разрешена цел за напояване, с лимит на ползваната вода до 23 млн. Куб.м /годишно, с разрешен режим на водовземането: през месеците април, май, юни, юли, август, септември и октомври, с краен срок на действие на разрешителното.

На 27.05.2025 г. от експерти на БД ИБР е извършена проверка по документи, за резултати от която е съставен Констативен протокол (КП) № Т-1 от 27.05.2025 г. във връзка с дължими такси по разрешително № 1036 от 10.07.2002 г., в който е изчислен размера на дължимата такса за водовземане за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г. – 19 406,19 лева. В КП е посочено, че проверката се извършва във връзка с решение № 954 от 17.02.2021 г., по адм. дело № 12205/2019 г. по описа на АССГ, оставено в сила с Решение № 11290 от 08.11.2021 г. по адм. дело № 4113/2021 г. по описа на ВАС в частта, с която е определена дължимата такса за предоставено право на водовземане за периода 01.01.2017 г. – 31.12.2017 г. по разрешително за водовземане от повърхностни води № 1036 от 10.07.2002 г., подновено на 10.02.2006 г., продължено и изменено с Решение № 3 от 03.01.2012 г., издадени от министъра на ОСВ.

В хода на проверката е установено, че за периода от 01.01.2017 г. – 31.12.2017 г. не е заплатена дължимата такса за водовземане от повърхностни води на основание чл. 194, ал.1, т. 1, б. „а“ от ЗВ, чл. 3, ал.,1, чл. 11, ал.1 посредством чл. 12, ал.1, т. 3 и ал.3, т.1 от Тарифата за таксите за водовземане за ползване н воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383 от 29.12.2016 г.

На 02.02.2018 г. оспорващият е представил на ответника декларация, в която е посочено, че е отнет воден обем за периода 01.01.2017 г. – 31.12.2017 г. с цел напояване – 22 529 618 куб.м.

С писмо вх. № КД-05-737 от 30.05.2018 г. е постъпила справка в БД ИР, представена от „Напоителни системи“ ЕАД, клон М. за актуваните и уловени водни маси за 2017 г., от която е

установено, че отнетият годишен воден обем е 2 102 604 куб.м., а актуваните водни маси са 22 529 618 куб.м.

На база събраните по време на проверката писмени документи извършилите я са определили такса за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г. за 23 102 604 куб.м x 0,0012 x 0,7 = 19 406,19 лв. и дължимата законна лихва за периода на забава.

С писмо с изх. № ПО-02-299 от 30.05.2025 г. /л. 28, 29/, връчено на 05.06.2025 г., до дружеството са изпратени съставеният констативен протокол № Т-1 от 27.05.2025 г., както и покана за доброволно изпълнение, като изрично е посочено, че при неспазване на указания 7-дневен срок от получаване на поканата, ще бъдат предприети действия за откриване на производство по издаване на АУПДВ и за принудително събиране заедно с лихви и разноски от НАП по реда на ДОПК.

На основание чл. 34 АПК, от административния орган, е осигурена възможност на дружеството да се запознае с административната преписка и всички документи към нея, както и да се снабди с препис от доказателствата по преписката и да изрази становище по събраните доказателства, да прави писмени искания и възражения, както и в случай, че е заплатило задължението си или част от него да представи доказателство за това.

Въз основа на горните факти е издаден АУПДВ № 43 от 15.07.2025 г., издаден от директора на Б. дирекция „И. район“, с който на „Напоителни системи“ ЕАД, е установено публично държавно вземане за периода от 01.01.2017 г. - 31.12.2017 г. в размер на 19 406,19 лв. (главница), ведно със законната лихва за периода 01.04.2018 г. до 15.07.2025 г. в размер на 15 838, 90 лв.

За изясняване спора по същество, е прието от съда, като неоспорено от страните по делото, заключението на вещо лице З. Г. по допуснатата СТЕ, което се кредитира изцяло от съда.

В хода на съдебното производство като писмени доказателства са приети представените с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от страните писмени документи.

При така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал.1 АПК, от надлежната страна при наличието на правен интерес, поради което същата се явява допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Настоящият състав намира за основателно възражението в жалбата, че процесният АУПДВ е издаден в противоречие с влязлото в сила между страните решение № 954 от 17.02.2021 г., постановено по адм. д. № 12205/2019 г. по описа на АССГ, потвърдено с решение № 11290 от 08.11.2021 г. по адм. д. № 4113 от 2021 г. на ВАС, Осмо отделение.

С решението АССГ е отменил като незаконосъобразен АУПДВ № 296 от 24.09.2019 г., издаден от директора на Б. дирекция „И. Район“, с който на жалбоподателя са установени парични задължения по разрешително № 1036 от 10.07.2002 г. за периода 01.01.9 202. 60 лева.

Решаващият състав е стигнал до правния извод, че обжалваният АУПДВ се явява материално незаконосъобразен поради неправилно приложение на коефициента по чл. 12, ал. 3, т. 2 от Тарифата, който погрешно е деклариран от дружеството в подадена декларация по чл. 195б, ал.1 ЗВ. Приел е в мотивите си, че актът е издаден при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и неправилно приложение на материалния закон.

Касационната инстанция инстанция е споделила изводите на съда за материална незаконосъобразност на акта, изразяваща се в неправилно приложение на чл. 12, ал. 3, т. 1 от Тарифата и издаване на АУПДВ при неправилно посочени отнети количества.

С издаването на процесния АУПДВ ответникът пресъздал мотивите на посочените по – горе съдебни актове, с които е отменен частично АУПДВ № 296 от 24.09.2019 г., издаден от директора

на Б. дирекция „И. район“, за да установи, че „Напоителни системи“ ЕАД дължи такси за предоставено право на водовземане от повърхностен воден обект – язовир „Д.“ за периода от 01.01.2017 г./ до 31.12.2017 г. в размер на главница – 19 406, 19 лв. и лихва за забава за периода от 01.04.2018 г. до 15.07.2025 г. в размер на 15 838,90 лв. при количество вода 23 102 604 куб.м. x 0,0012 (единичен размер на таксата по чл. 12 от Тарифата) x 0,7 (коригиращ коефициент по Наредбата по чл. 117а, ал. 2 от ЗВ). При издаването на новия АУПДВ не е нарушена разпоредбата на чл. 177, ал. 2 АПК, тъй като фактическите установявания са различни от тези в отменения АУПДВ № 296 от 24.09.2019 г. , поради което не е нищожен.

От друга страна, съдът приема за основателни възраженията на оспорващия, че установените публични задължения с АУПДВ са погасени по давност още към датата му на издаване.

Между страните не се спори, че задълженията са за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г..

Не се спори, че същите е следвало да бъдат заплатени в срок до 15.02.2018 г., включително и 5 – годишната давност е започнала да тече от 01.01.2019 г.

Не е спорно, че с АУПДВ № 296 от 24.09.2019 г., издаден от директора на Б. дирекция „И. район“ за първи път са установени тези публични задължения, както и че този акт е отменен с решение № 954 от 17.02.2021 г., постановено по адм. дело № 12205/2019 г. по описа на АССГ, потвърдено с решение № 11290 от 08.11.2021 г., постановено по адм. дело № 4113 по описа за 2021 г. на ВАС, Осмо отделение.

Не на последно място, не е спорно, че производството по издаване на процесния АУПДВ е започнало с извършването на проверка на 27.05.2025 г.

Спорно е дали при издаването на обжалвания АУПДВ е бил изтекъл 5 – годишния давностен срок по чл. 171, ал. 1 ДОПК. Отговорът е положителен, тъй като в периода по издаване, обжалване и отмяна на АУПДВ № 296 от 24.09.2019 г. до 08.11.2021 г. (решение № 11290 на ВАС) давността не е прекъсната, съгласно чл. 172, ал.2, изр. 2 ДОПК (Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната), т.е. през целия период давността е текла. Това е така, тъй като при отмяната на АУПДВ № 296 от 24.09.20219 г. двете съдебни инстанции при постановяване на съдебните си актове единствено отменят, но не изпращат административната преписка на органа за издаване на нов акт.

Към датата на постановяване на решение № 11290 от 08.11.2021 г. 5 – годишната давност не е изтекла. Това се е случило на 31.12.2023 г.. В периода между 31.12.2023 г. и 27.05.2025 г., когато е започнала проверката, въз основа на която е издаден процесния АУПДВ давността по чл. 171, ал. 1 ДОПК е била изтекла. Следователно обжалваният акт следва да се отмени като постановени при неправилно приложение на материалния закон.

Съобразно изхода на спора в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски по представен списък по чл. 80 ГПК и доказателствата към него (л. 116 и сл.) в общ размер на 5118,00 лв. или 2616,79 евро, от които 50,00 лева – държавна такса, 700,00 лв. – депозит за вещо лице и платено по банков път адвокатско възнаграждение от 4368,00 лева с ДДС.

Воден от горното, Административен съд София - град, Трето отделение, 8-ми състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на „Напоителни системи“ ЕАД, Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 43 от 15.07.2025 г. на директора на Б. дирекция „И. район“.

ОСЪЖДА Б. дирекция „И. район“ да заплати на „Напоителни системи“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] сторените по делото съдебно-деловодни разноски в размер на 2616,76 (две хиляди шестстотин и шестнадесет евро и седемдесет и шест цента) евро.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: